

Любі читачі й читачки,

грудневі вечори в Техасі навряд чи можуть похвалитися різдвяним морозним духом. Вони, як правило, м'які й теплі. Але я пригадую один із них у 2004 році, який сприяв такому настрою. У повітрі стояла прохолода. Зима підкрадалась на південь. Ми вбралися в наш зимовий одяг і поїхали до сусідньої середньої школи на різдвяне частування.

Родини сиділи за круглими столами, прикрашеними вінками. У центрі кожного вінка стояла свічка. Ми пили глінтвейн, їли індичку і — головна подія вечора — слухали шкільний хор, який співав святкових пісень.

Можливо, вам буде корисно дізнатися, що це єпископальна школа, із потужним англіканським корінням. Керівник хору дбайливо ставився до старих гімнів — менше «Каштанів» і «Рудольфа», а більше «Тихої ночі» і «Слухайте! Ангели-вісники співають»¹.

Це було неймовірно. Коли хор співав, а родини слухали, я насолоджувався цим надто

¹ «Каштани» і «Рудольф» — популярні різдвяні пісні більш світського і розважального характеру. «Тиха ніч» і «Слухайте! Ангели-вісники співають» — традиційні християнські різдвяні твори.

швидкоплинним відчуттям, що «зі світом все гаразд». Я дивився на свічку на нашому столі. Коли вона мерехтіла, я думав про свічки, що дарували своє світло на тисячах інших різдвяних вечерях. І поки я насолоджувався моментом і спостерігав за свічкою, почала народжуватися історія. Свічка в англійському Котсволдсі. Село дев'ятнадцятого століття, де живуть прості люди, які потребують дива. Опівночі я виклав цю історію на папері: «Різдвяна Свічка».

Історія стала книжкою, а книжка сприяла піднесеному настрою на Різдво упродовж багатьох років.

І тепер, із оцим новим виданням, ми сподіваємося, що історія про свічку торкнеться цілого нового покоління. Завдяки Тому Ньюману та чудовим людям з Impact Productions, кіноверсія «Різдвяної Свічки» довершена. Над фільмом працювали найкращі таланти Великої Британії — продюсери, режисери та актори: режисер Джон Стівенсон, оператор-постановник Майк Брюстер та актори, серед яких Ганс Метісон, Саманта Баркс, Леслі Менвілл, Сильвестр МакКой, Джон Ханна, Барбара Флінн та Джеймс Космо. Цей фільм також став акторським дебютом Сьюзен Бойл.

Я щиро радий. Сценарій Кендіса Лі та Еріка Ньюмана ґрунтується на оригінальній історії, додаючи персонажів і сцени та прикрашаючи інші.

Коли ми з Деналін відвідали знімальний майданчик в Англії, ми ніби перенеслися в минуле. Коли зайшли до кількасотлітньої церкви і пройшлися бруківкою вулиць Котсволдсу, то побачили персонажів у старовинному вбранні, запряжені кіньми карети і крамарів з їхніми товарами дев'ятнадцятого століття. Ми геть забули про наші буденні справи. Який чудовий досвід! І яка честь бути частиною занурення в цю золоту епоху британської історії.

Нехай чарівність Котсволдсу дев'ятнадцятого століття надихне кожного, хто побачить цей фільм. Нехай читання цієї історії захопить вашу уяву. І нехай завжди присутнє послання Різдва підбадьорить кожного, хто його шукає.

Світло свічки все ще сяє.

Грудень 1664 року

Світло, що спалахнуло в маленькому будиночку опівночі, освітло все довкола — мовби настав день. Куди й подівся міцний сон бородатого свічкаря та його дружини, що собі мирно спали в ліжку.

— Щ-щ-що сталося? — запитала жінка, тремтячи.

— Не рухайся!

— А як же діти?

— Вони сплять. Залишайся там, де ти є!

Дружина підтягнула ковдру до підборіддя і похапцем оглянула кімнату: жодних тіней, діти спали на підлозі, стіл і стільці стояли біля вогнища, інструменти були складені в кутку.

Свічкаря не міг відвести здивованого погляду від вогняного силуету. Фігура була ніби охоплена суцільним полум'ям, язик якого, без жару, простягався від стелі до підлоги. Силует рухався у полум'ї: тулуб, голова і дві руки. Він випростав руку з сяйва і простягнув палець до підвішених для просушування свічок. Коли він це зробив, подружжя притиснулося одне до одного і відсунулося далі.

Чоловік наважився запитати: «Ви збираєтеся нас скривдити?».

Гість не відповів. Він почекав, ніби пересвідчившись, що подружжя спостерігає за ним, торкнувся однієї зі свічок і раптом зник.

У кімнаті потемніло, а свічка, до якої він щойно торкнувся, світилась. Чоловік інстинктивно потягнувся до неї, швидко підхопившись із ліжка і перебігши кімнату, схопив свічку, щойно світло згасло.

Глянув на дружину. Вона перевела подих.

— Що це було? — запитала вона.

— Я не знаю.

Він підійшов до столу і сів. Вона поспішила зробити те саме.

— Янгол? — поспитала.

— Напевно.

Він поставив свічку на стіл, і обоє втупилися в неї. Ніхто з них не знав, що казати і що думати.

Вони просиділи так до ранку.

А коли діти прокинулися, то поснідали, тепло вдягнулися і пішли пів милі Бристольським шляхом до церкви святого Марка на святкування останньої неділі Адвенту. Свічкаря дав настоятелю додаткові свічки для святкової служби, але свічку, якої торкнувся янгол, залишив у своїй кишені. Він хотів розповісти про

відвідини преподобному, але зупинився на пів-слові. *Він мені не повірить.*

Подружжя намагалося зосередитися на проповіді, але їм не вдавалося. Їхні думки постійно поверталися до того світла, янгола і свічки, що сяяла.

Вони сиділи на одній церковній лаві з молодою матір'ю та її двома дітьми — розхристаними й занедбанними. Подружжя знало її, знало, що її чоловік, слуга барона, загинув місяць тому на полюванні.

Після служби вдова розповіла їм про своє скрутне становище: «У нас залишилося мало їжі. Вистачить на кілька днів».

Дружина свічкаря потягнулася до кишені пальта свого чоловіка за монетою. Зробивши це, вона намацала свічку. Вона віддала і те, і те молодій матері, закликаючи: «Засвіти її та молися». Коли молода мати повернулася, щоб піти, жінка глянула на чоловіка і знизала плечами, ніби кажучи: «Це ж нічого?».

Він кивнув.

Упродовж наступних кількох днів вони говорили про свічку, але небагато. Обое були готові забути це як сон, можливо, видіння.

Служба на Святвечір змінила це. Вона почалася з обміну благословеннями. Будь-хто з парафіян, хто хотів публічно подякувати Богові, міг це зробити. Коли настоятель запросив охочих до слова, підвелася молода мати. Та сама жінка, яка ще кілька днів тому була недоглянутою

та голодною. Цього вечора вона сяяла. Вона розповіла парафіянам про те, як багатий дядько з сусідньої місцевости подарував їй ферму. Ферма була просто Божим даром. Вона могла жити в будинку, а землю здавати в оренду й утримувати свою сім'ю. Жінка подивилася просто на свічкаря та його дружину і сказала: «Я молилася. Я запалила свічку й молилася».

Подружжя переглянулося. Вони здогадувалися, що є зв'язок між свічкою і почутою молитвою, але хто міг знати напевно?